

1 HOE HET BEGON

‘Goedemorgen, bedankt dat u contact opneemt met Jammin Sportkleding. U spreekt met Krickitt.’

Toen ik in 1992 op een herfstmorgen naar Jammin belde, verwachtte ik dat ik begroet zou worden door een verveeld klinkende medewerker van de klantenservice die die morgen liever iets heel anders had gedaan dan telefoontjes beantwoorden. Ik kreeg echter het tegenovergestelde te horen. De manier waarop Krickitt ‘goedemorgen’ zei, deed me geloven dat ze het meende. En ze klonk ook echt als een *cricket*, oftewel een krekel, opgewekt en vrolijk.

‘Hallo, Krickitt,’ antwoordde ik, ‘met coach Kim Carpenter van de New Mexico Highlands University.’

Ik bel over de jasjes voor honkbalcoaches die in jullie catalogus staan.’

Van jongs af aan ben ik al dol op honkbal. Ik had dan ook altijd het idee dat ik ooit zelf coach zou worden, net als mijn vader. Toen ik mijn eerste baan als coach kreeg bij de Highlands Cowboys in Las Vegas, New Mexico, was het een droom die werkelijkheid werd. Maar zelfs dromen hebben hun saaie kanten, zoals het bestellen van jasjes voor mijn assistent-coaches en mijzelf.

Dat eerste gesprek met Krickitt verliep totaal niet zoals je in films vaak ziet, maar terwijl we het hadden over prijzen en kleuren raakte ik steeds meer geïnteresseerd in de verkoopster met die unieke naam. Ze was zo verrassend vriendelijk en behulpzaam, dat ik tegen wil en dank het gevoel kreeg dat mijn dag ineens goed was, alleen maar omdat ik met haar had gesproken.

We sloten ons gesprek af, maar ik bleef denken aan dat meisje met de naam Krickitt. Haar stem en persoonlijkheid waren gewoon zo anders en bijzonder; ik kon het niet uitleggen. Wel begreep ik dat dit niet zomaar een baan voor haar was, maar meer een soort

missie. Het leek alsof het een bewuste keuze voor haar was om voor haar klanten de vriendelijkste, meest behulpzame persoon ter wereld te zijn. Als dat inderdaad zo was, dan had ze daarmee bij mij in ieder geval veel succes.

Een paar dagen later besloot ik opnieuw te bellen om te informeren naar mijn order. ‘Goedemorgen, bedankt dat u contact opneemt met Jammin. U spreekt met Keri.’ Hmm... Keri. Niet de naam die ik had willen horen. Nu moest ik aan mezelf wel toegeven dat ik niet alleen belde om te informeren naar die jasjes. Keri klonk ook heel aardig, maar eigenlijk wilde ik Krickitt spreken en dus dacht ik heel snel na.

‘Hallo, Keri, ik bel over een order die ik met Krickitt heb besproken.’

‘Ogenblikje.’ Tijdens het wachten voelde ik mijn hart bonzen.

‘Hallo, u spreekt met Krickitt. Wat kan ik vandaag voor u doen?’

‘Hallo, Krickitt. Met coach Carpenter van de Highlands University. Ik heb laatst gebeld over jasjes.’

Terwijl Krickitt mijn gegevens opzocht, had ik een

paar tellen om na te denken. Waarom voelde ik me door deze Krickitt opeens een zenuwachtige, verliefde tiener? Ze was gewoon een verkoopster die haar werk goed deed, en ze zat ook nog eens in Californië en níét in New Mexico, waar ik woonde. Ik zette de gedachte van me af en vroeg haar om wat kleurstalen op te sturen, waarna ik het gesprek beëindigde.

Toen de stalen arriveerden, legde ik ze naast elkaar op tafel. Mijn gedachten gingen allerlei onverwachte kanten op. *Heeft ze die kleuren zelf uitgekozen? Heeft ze die stalen in haar handen gehad? Kap daarmee! Doe normaal!* Ik had geen idee wat er met me aan de hand was en ook niet waarom. Tenslotte was ik een volwassen man!

Ik zette al die gedachten uit mijn hoofd, maar toch wilde ik wel heel erg graag een bepaalde verkoopster aan de lijn krijgen toen ik nog een keer belde om een paars met grijs jasje te bestellen. ‘Goedemorgen, bedankt dat u contact opneemt met Jammin. U spreekt met Krickitt.’ Gelukt!

‘Hallo, Krickitt, met coach Carpenter. Ik...’

‘Coach Carpenter!’ Ik was verrast dat ze me zo en-

thousiast in de rede viel, want ze wist dat ik maar één jasje bij haar zou bestellen. ‘Wat geweldig om u weer te spreken.’

Ik vroeg me af wat daar zo geweldig aan was. Het vooruitzicht van nóg een bestelling? Of had het met mijzelf te maken? Vervolgens probeerde ik erachter te komen of er meer dan professionele vriendelijkheid doorklonk in die stem die ik maar niet uit mijn hoofd kreeg.

Uiteraard bestelde ik het jasje. Daarna bestelde ik nog een jasje in een iets ander model. Toen dat arriveerde, bleek het zo populair te zijn dat elke coach van het team er één wilde en dus bestelde ik er nog een paar.

Er waren een paar maanden verstreken sinds het eerste gesprek met mijn favoriete verkoopster en inmiddels zaten we veel langer met elkaar te kletsen dan nodig was om zaken te doen. Op een dag vertelde Krickitt aan het eind van een gesprek dat ze niet hoefde te werken op de dag dat ik van plan was om telefonisch naar mijn order te informeren, en dus gaf ze me haar privénummer.

Vanaf dat moment begon ik Krickitt thuis te bellen en al gauw gingen die telefoontjes niet meer over sportkleding, maar namen we de tijd om elkaar te leren kennen. Vaak zaten we langer dan een uur met elkaar te kletsen. En hoelang die gesprekken ook duurden, nooit wilden we ophangen, zelfs niet toen mijn telefoonrekening explosief opliep van bijna nul naar vijfhonderd dollar per maand. E-mail en sms bestonden nog niet en er waren nog maar heel weinig mensen met een mobiele telefoon. Krickitt en ik moesten het doen met een vaste telefoonlijn, maar dat kon me niet schelen en wat het kostte ook niet. Ze was het meer dan waard.

Uiteindelijk kwam ik erachter hoe Krickitt aan haar unieke naam was gekomen. Bij haar geboorte kreeg ze de naam Krisxan (uitgesproken als KrisAnn) om haar Griekse afkomst tot uitdrukking te brengen. De bijnaam Krickitt was ontstaan nadat haar oudtante had gezegd dat de twee jaar oude Krisxan nooit stilzat en de hele tijd rondsprong als een krekkel.

Het verbaasde niemand dat Krickitt vol energie zat en goed was in atletiek. Haar vader was coach geweest van basketbal- en honkbalteams op middelbare scholen en haar moeder gaf les in turnen. Vanaf het moment dat Krickitt oud genoeg was om op de evenwichtsbalk te lopen, was ze dol geweest op die sport. Ze kon zelfs al een flikflak maken nog voor ze haar naam kon schrijven.

Ik dacht dat ik fanatiek was met sport, maar vergeleken met Krickitt stelde het weinig voor. Vanaf de kleuterschool turnde ze elke dag na schooltijd in de gymzaal van haar moeder en tijdens de zomermaanden trainde ze wel vijf uur per dag. Op haar zestiende scheurde ze een aantal spieren in haar rechterschouder. Haar orthopedisch chirurg vertelde haar dat ze waarschijnlijk geen kans zou maken op een studiebeurs als ze zich zou laten opereren. En dus zette ze door en blonk ze uit op de vloer en de evenwichtsbalk. Ze liet zich niet tegenhouden door een beetje pijn.

Het was niet verwonderlijk dat Krickitt meerdere studiebeurzen kreeg aangeboden van scholen die turnen hoog in het vaandel hadden staan. Uiteindelijk koos ze voor de California State University in Fuller-

ton die haar een volledige studiebeurs aanbood. Via die opleiding zat ze twee keer in het team van beste turnsters van heel Amerika. Toen ze in haar laatste studiejaar haar voorste kruisband scheurde, moest ze zich uit de competitie terugtrekken.

Hoewel onze gesprekken in het begin vooral over sport gingen, begon Krickitt al snel over de religieuze kant van het leven. Een paar maanden nadat onze vriendschap was begonnen, schreef ze: ‘Je zei dat ik je alles mocht vragen en dus moet ik eerlijk zijn, Kimmer. Je weet dat ik christen ben. Als christen heb ik een permanente intieme relatie met Jezus Christus. Wat ik me de hele tijd al afvraag, is of jij ook christen bent – of je ooit het besluit hebt genomen om Christus in je leven toe te laten om de schuld voor jouw zonden te betalen en jou het eeuwige leven te geven, zoals Hij heeft beloofd.’

Haar geloof was haar leven en hoe ze verder ook over me mocht denken, voordat ze iets met me kon be-

ginnen moest ze weten wat religie voor mij betekende. Toen we hierover met elkaar in gesprek gingen, kwamen we erachter dat we allebei christen waren en dat we Christus op hetzelfde moment in ons leven hadden ontdekt. Vanaf die tijd waren we echter allebei een andere kant op gegaan.

Ik was veertien jaar toen ik bij een vriend thuis voor het eerst iets over Jezus hoorde. Ze vertelden me dat Christus voor mij was gestorven om mijn zonden te vergeven, en dat was het geweldigste nieuws dat ik ooit had gehoord. Ik vond het zo fantastisch, dat ik mijn ouders er direct over wilde vertellen. Maar toen ik met hen deelde wat ik voelde, bleken zij er anders over te denken.

Mijn ouders waren wel kerkgangers, maar ik denk niet dat ze ooit hebben gevoeld wat ik op dat moment voelde. We gingen niet regelmatig naar de kerk, hoewel oma Helen ons er wel mee naartoe nam als ze daar de kans voor kreeg. Als gezin hadden we het nooit over godsdienst, maar de boodschap van Christus had mij wel geraakt. Niet van het ene op het andere moment, maar gaandeweg ging ik helemaal vertrouwen op Jezus als mijn Verlosser en werd ik zijn volgeling.

Krickitt leerde Jezus kennen via het boekje *De vier geestelijke wetten*. De boodschap daarin prikkelde haar en maakte haar nieuwsgierig, en ze besloot gelijk een trouw volgeling van Christus te worden. Niemand wist echter dat ze die levensbepalende beslissing op die dag had genomen. Ook zelf wist ze op dat moment nog niet wat haar besluit betekende voor haar leven en de eeuwigheid. Ze vertelde het aan niemand en sloot zich ook niet aan bij een kerk. Pas toen ze ging studeren werd ze lid van de Evangelical Free Church in Fullerton. Daar veranderde haar religieuze leven door het onderwijs van dominee Charles Swindoll en universiteitspredikant Steve McCracken.

In de zomer van 1991 organiseerde Steve een zendingsreis naar Hongarije. Aangezien Krickitt net haar knie had geblesseerd, had ze na jaren van dagelijkse trainingen ineens zeeën van tijd. Toen ze hoorde over de reis naar Hongarije zag ze dat als een door God gegeven kans om de tijd en energie die ze altijd in het turnen had gestoken, nu in iets anders te steken. En dus namen zij en haar vriendin (en latere huisgenote) Megan Almquist de uitdaging aan om die zomer negen weken lang zen-

deling te zijn. Ze kregen de ongelofelijke gelegenheid om tijd door te brengen en te praten met mensen die, na generaties lang religieus te zijn onderdrukt, hunkerden naar de hoopvolle boodschap van Jezus.

Ik dacht dat ik behoorlijk gelovig was, maar toen ik zag hoe Krickitt leefde, stond ik versteld. Ze had haar geloof in elk aspect van haar leven geïntegreerd. Ze was niet alleen christen op zondagmorgen; het was de essentie van haar leven. En dat vond ik zo mooi aan haar.

Mijn gesprekken met Krickitt duurden steeds langer en gingen steeds dieper. We begonnen elkaar ook brieven te sturen. Met die brieven ging het net als met de telefoontjes – in het begin paste de tekst op een kaart, maar al heel snel kreeg ik elke keer tien kantjes van Krickitt. Ik kan me er nauwelijks een voorstelling van maken hoeveel e-mails we elkaar hadden gestuurd en hoe lang die waren geweest als die mogelijkheid toen had bestaan.

Zoals in elke prille relatie kwam onvermijdelijk het moment om het te hebben over het idee om foto's van

onzelf uit te wisselen en in het vroege voorjaar van 1993 besloten we die stap te zetten. In die tijd konden we niet even met een muisklik een foto versturen; in plaats daarvan moesten we elke dag vol spanning wachten op de post. Ik stuurde Krickitt een tijdschrift waarin een foto van me stond. Daarna wachtte ik ongeduldig op de foto die een gezicht zou geven aan het verbazingwekkende meisje dat ik de afgelopen maanden zo goed had leren kennen. Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ik alleen maar belangstelling had voor haar hart en haar ideeën; tegelijkertijd vond ik dat het geen kwaad kon als ze ook nog mooi bleek te zijn.

Toen de envelop van Krickitt een paar dagen later arriveerde, scheurde ik hem open en keek ik voor het eerst naar een vrouw met donker haar, stralend blauwe ogen en een fantastische glimlach. Ik vond haar echt beeldschoon.

Het was echter wel duidelijk dat er ook iemand anders op de foto had gestaan, want ik zag een arm rond Krickitts schouder. Wie had ze eraf geknipt? Haar vriend? Een andere 'bijzondere vriend' zoals ik? Toen ik daaraan dacht, liet ik bijna alle hoop varen. *Rustig*

aan, man, zei ik bestraffend tegen mezelf. Loop toch niet zo hard van stapel.

Ik popelde om Krickitt te bellen en te horen of zij die dag ook mijn foto had ontvangen, maar ik was een beetje bang voor haar reactie. Die avond belde ik uiteindelijk toch. ‘Ik heb hem!’ antwoordde ze. Ik wilde niet vragen wat ze ervan vond en dus wachtte ik af of ze me dat uit zichzelf zou zeggen. Dat deed ze inderdaad. ‘Weet je, ik dacht: *die gozer is nog leuk ook.*’ We lachten allebei. Ik was bang geweest dat ons gesprek moeilijk en gênant zou verlopen, maar gelukkig was dat niet het geval.

Ik zei dat ik had gezien dat ze iemand had afgeknipt van de foto die ze me had gestuurd. ‘Ja,’ antwoordde ze. En weer wachtte ik af, beducht voor wat ik te horen zou krijgen. ‘Ik heb mijn vriendinnen er afgeknipt omdat die zo mooi zijn!’

We wisten allebei wat de volgende stap zou zijn: elkaar ontmoeten. Dat zou een heel belangrijk moment zijn in onze relatie. Want hoe weet je of je echt bij elkaar past

als je nog niet echt tijd met elkaar hebt doorgebracht? En dus begonnen Krickitt en ik in februari 1993 over die mogelijkheid te praten, hoe kort dat samenzijn ook maar zou kunnen duren vanwege ons werk in twee verschillende staten. We spraken elkaar toen al meer dan vijf uur per week en ik bedacht dat een ticket niet zoveel duurder zou zijn dan wat ik nu kwijt was aan telefoonkosten. Daarom vroeg ik Krickitt of ze naar Las Vegas wilde komen om een paar wedstrijden van mijn team bij te wonen. Ze wist niet meteen het antwoord. Voordat ze een beslissing nam, moest ze erover nadenken en bidden.

En dat deed ze dan ook. Jaren later, toen Krickitt mij haar dagboek uit die tijd liet lezen, zag ik daar het bewijs van. Een aantekening luidt: ‘God, ik heb echt uw wijsheid en Geest nodig om mij de weg te wijzen... Een deel van me wil Kimmer ontmoeten – ik denk dat dat leuk zou zijn. Maar een deel van mij wil dat niet, omdat ik niet iets voor hem wil voelen als dat niet van U uitgaat. Als dat wel zo is, bid ik dat U me dat laat zien. Ik wil door U worden geleid. Ik merk dat we het heel goed met elkaar kunnen vinden, maar U moet centraal blijven staan.’